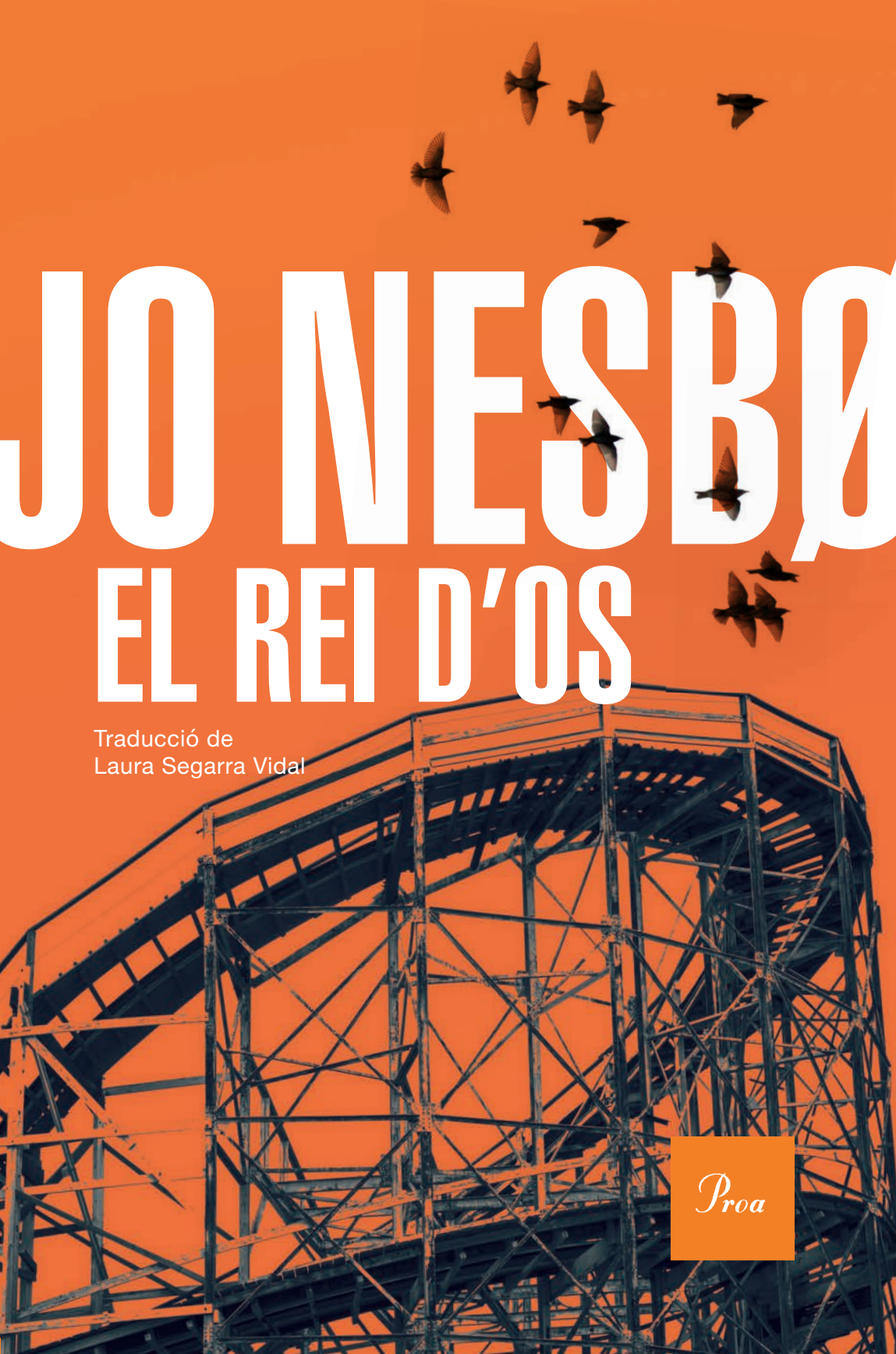

JO NESBØ

EL REI D'OS

Traducció de
Laura Segarra Vidal

Proa

JO NESBØ

EL REI D'OS

Traducció del noruec de
Laura Segarra Vidal

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: novembre del 2024

Títol original: *Kongen av Os*
© Jo Nesbø, 2024
Publicat d'acord amb Salomonsson Agency

© de la traducció: Laura Segarra Vidal, 2024

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**Institució
de les Lletres
Catalanes**

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-19657-94-7

DIPÒSIT LEGAL: B. 18.777-2024

Composició: Grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tothom té un punt feble. El pare m'ho va inculcar quan m'ensenyava a boxejar. Jo era més baixet que els altres nois, però em va fer veure que fins i tot l'adversari més terrible té un forat a la defensa, un lloc que no està cobert, un error que està condemnat a repetir. També em va ensenyar que no n'hi ha prou amb trobar aquest punt; a més, has de tenir el cor prou fred per aprofitar-lo sense vacillar. I aquest era el meu punt feble. Un cor que sentia pena per la gent que era com jo, que reconeixia tota debilitat com a pròpia. En vaig aprendre, però, i el cor se'm va glaçar. Sí, es pot ben dir que ara aquest cor és un volcà glacial extingit que va tenir l'última i definitiva erupció fa vuit anys. I ja aleshores era fred. Si més no, prou perquè jo ja fos un assassí.

Pensava en això als graons d'un xalet amb un garatge i un jardí ple de pomers de colors tardorencs al barri de Kjelsås, a Oslo. Que soc un assassí.

Eren gairebé les vuit del vespre d'un dissabte i acabava de prémer amb el polze el botó del timbre. Just a sota hi havia una rajola de ceràmica amb forma de cor amb un missatge pintat que deia que allà vivia la família Halden, més un somriure.

No sé si vaig pensar en allò de ser un assassí perquè ja tenia remordiments de consciència o si ho vaig pensar per assegurar-me que seria capaç de portar-ho a terme; al cap i a la fi, havia fet coses pitjors.

El cor se'm va accelerar en sentir passos procedents de l'interior. Tranquil. Passa de tot i enllesteix-ho.

Es va obrir la porta.

—Bona nit?

L'home era alt, molt més que el meu metre setanta-cinc. Esvelt, gairebé prim. Cabells canosos, rostre jove. Quaranta-un anys, ho havia comprovat. Al seu darrere, al rebedor, hi vaig veure dues granotes infantils d'hivern en uns penjadors i sabates de grans i menuts amb el típic caos organitzat de les famílies amb criatures petites. Segons les dades del registre de la propietat que havia trobat a internet, feia quatre anys que havien comprat aquesta casa. Vaig suposar que la dona d'en Bent Halden havia volgut aquesta casa perquè necessitaven més espai quan esperaven el segon fill; si més no, és el que vaig interpretar pel seu compte de l'Insta. Per contra, ell sempre havia volgut tenir alguna cosa vessant amunt perquè era a prop dels terrenys per córrer i esquiar. A la cerca de Google, el seu nom sortia a les llistes de participants en diverses curses d'esquí i d'orientació de la zona. L'última menció, però, era de feia uns anys; per tant, havia tingut molt menys temps per fer esport que no s'havia imaginat. En part, perquè dues criatures són més del doble que una, però sobretot perquè l'empresa que havia fundat amb el seu col·lega Jon Fuhr havia demanat més —no menys— dedicació que abans de treballar per compte propi. Eren suposicions, però dubtava que anés gaire desencaminat. L'empresa es deia GeoData i els havien encarregat cartografiar les condicions geològiques del futur túnel de Todde que hauria de permetre desviar la carretera que fins a nou avís passava per Os i que havia travessat el poble des de sempre, molt abans que es classifiqués com a carretera nacional el 1931.

Em vaig aclarir la veu.

—Roy Opgard. No sé si et recordes de mi. —Vaig provar de fer la cara jovial, gairebé acoquinada, de pagès a la ciutat. No és la meva especialitat; sospito que faci el que faci, tinc cara de Roy. Una mica melangiós, tancat, reservat. Per fortuna meva, sembla que és la mena de personatge en què confien els no-

ruecs; certament, ens pensem que hi ha una correlació entre la timidesa, la ineptitud social i l'honestetat. Bé, jo també m'ho penso, així que cap problema.

En Bent va emetre un «aaa» prolongat, una cosa a mig camí entre «sí» i «no ho sé».

—Et vaig reparar el cotxe quan vas estar treballant a Os —vaig dir per ajudar-lo.

En Bent va fer una fuetada a l'aire amb el dit índex.

—És clar! I ben bona feina que vas fer. —La pell del front se li va arrufar i se li van dibuixar unes quantes files de V de preocupació.— Que no t'ha arribat el pagament?

—Sí, sí. —Vaig intentar fer una rialleta.— Perdona, potser t'hauria d'haver telefonat abans, però al poble fem les coses així, saps?, venim sense més ni més i et truquem al timbre de casa. Però he estat a Polònia, acabo d'aterrar, i aprofitant que era a la ciutat, he recordat que tenia una cosa a la guanterera que et pertany. Això.

L'hi vaig ensenyar. Em vaig adonar que, efectivament, en Bent no tenia ni la més petita idea de què era aquell dallonses de metall lluent.

—Me'n vaig adonar després que et vam retornar el cotxe, m'havia oblidat de tornar-la a posar a lloc. El vehicle funciona sense aquesta peça, és clar, però va molt millor si la té. On el tens, l'auto?

—El cotxe? Ara? No cal, home, m'imagino que la puc muntar jo mateix. Què és, per cert?

—Llavors com havies pensat muntar-la, eh?

En Bent em va mirar. Va somriure i va remenar el cap.

—Bona pregunta.

—He cobrat per una feina que, per excepció, no he fet com cal, i seran cinc minuts. On...?

—Al garatge —va dir en Bent, i es va treure les sabatilles d'estar per casa, va agafar les claus de l'Audi d'un penjador i es va començar a posar unes vambes—. Camilla! Baixo al garatge!

La resposta va arribar d'algun lloc de l'interior de la casa.

—En Sigurd se n'ha d'anar a dormir.

—Si comences tu, després li llegiré jo!

—Tens fills? —em va preguntar en Bent per sobre dels cruixits del caminet de grava que baixava cap a un garatge gran pintat de blanc. No estava preparat per a aquella pregunta i em vaig limitar a fer que no amb el cap mentre intentava no pensar que ara la nena tindria set anys. No és que sabés que hauria sigut una nena, però n'estava força convençut. Em vaig haver d'empassar el nus que se'm va fer a la gola. Amb el pas dels anys, es feia més petit, però es negava a desaparèixer del tot.

—Així que ets l'encarregat d'aquell taller mecànic que hi ha a Os? —em va preguntar amb to amable—. O vosaltres dieu *en Os*?

—Tant és una cosa com l'altra. No, ja fa molt que va tancar. Però com que tinc formació de mecànic d'automòbils, agafo un cotxe de tant en tant per gust. Porto la gasolinera que hi ha al costat.

Ens vam aturar davant del garatge i en Bent va aixecar les claus. La porta es va obrir automàticament. Es notava que era d'aquelles caríssimes. Probablement, avui en Bent Halden n'hauria triat una d'una altra mena.

—Sí, ara recordo que l'home del poble que em va donar el teu nom m'ho va explicar. Ets el germà d'en... d'en...

—Carl Opgard —vaig dir.

—Això. —En Bent va fer una rialla mentre entràvem.— El rei d'Os.

Vaig notar que de seguida es va adonar que el to havia sigut d'allò més condescendent. Ben bé com si Os fos un llogaret de merda on en Carl es dedicava a fatxendejar com un reietó de comèdia. El rei de la muntanya de fems.

—No volia dir... És que tenia entès que és l'amo de gran part del poble.

—És l'amo de la majoria de l'Spa Os. Obres el cotxe?

—Bé, doncs en aquest cas és com si fos el rei d'Os, oi?

Em vaig instal·lar al seient del conductor i en Bent es va esmunyir al del copilot. Vaig treure un tornavís, vaig retirar el panell de sota el volant i em vaig posar a fer anar l'eina. En Bent s'ho mirava amb un interès fingit.

—Com va el tema? —vaig dir mentre movia els cables—. Per l'informe preliminar, veig que opineu que la muntanya de Todde té bona pinta.

—Correcte.

—Entesos. I n'esteu segurs?

—Força segurs.

—És possible, això, si la roca no es veu?

—I tant. Però és clar, sempre hi ha un punt d'incertesa a l'hora d'interpretar les dades sísmiques.

—I sou vosaltres, o més ben dit tu, qui les interpreta i en presenta les conclusions, oi?

—Sí, en principi. Amb el meu soci.

—En Jon Fuhr.

—En Jon, sí. Som els geòlegs en cap.

—Tu tens el seixanta per cent de l'empresa, ell el quaranta. Què feu, si discrepeu?

—Caram, que ben informat que estàs. Com...?

—Ui, només cal consultar les dades del registre mercantil de Brønnøysund. Saps? Fa poc vaig haver de consultar la comptabilitat d'una empresa nord-americana que fabrica muntanyes russes. Però, coi, no va ser tan fàcil. Llavors em vaig adonar que aquí a Noruega donem per fet el tema aquest de la transparència. Som una nació tan confiada que un nord-americà segurament diria que ranegem en la ingenuïtat. Però és justament perquè ho veiem tot, que confiem els uns en els altres. És com al poble. A Os tothom ho sap tot de tothom. Gairebé. No és que tots ens caiguem bé, però donem per fet que la gent diu més o menys la veritat. Igual que l'Administració de carre-

teres públiques de l'Estat confia que la conclusió teva i d'en Jon serà la veritat.

—Bé, és que tenim bona reputació.

—Però l'economia no la teniu tan bona. —Vaig alçar els ulls i vaig somriure com disculpant-me.— Segons Brønnøysund, s'entén.

En Bent em va tornar el somriure, però era una mica forçat.

—Les coses es van aturar una mica durant la pandèmia. Què és el que vols saber de debò?

Em vaig tornar a concentrar en la feina.

—El que vull saber és fins a quin punt estàs segur que és possible perforar un túnel atenint-se al pressupost que justifica la decisió de desviar la carretera nacional. En una escala de l'u al deu, per exemple.

—Bé —va fer en Bent—. Un vuit, potser. Un nou si diem que no costarà més del doble.

—Per què no un deu?

No em va contestar, es va limitar a mirar-me.

Vaig aixecar el tornavís.

—Què et faria canviar d'opinió?

—Què vols...? Era Roy, oi?

Vaig somriure.

—Em sap greu, Bent. Aquesta pregunta l'he tret d'una tècnica de persuasió basada en estudis de recerca. La qüestió és fer preguntes i deixar que l'altra persona es convenci que tens raó. És d'un llibre que em va donar el meu germà, que es dedica a aquestes coses.

—A la persuasió?

—Sí. A vendre projectes i coses així. Hi té traça.

—Així doncs, ets aquí per... vendre'm alguna cosa?

—Sí, es podria dir així. Però t'estalviaré el discurs de venda.

—De debò?

—Sí. I et persuadiré a la manera antiga. Us donaré a tu i al

teu soci dotze milions de corones si a l'informe per a l'Administració de carreteres públiques hi diu que aquest túnel no s'hauria de construir.

Es va fer un silenci.

—Que m'estàs intentant subornar? —em va preguntar en Bent.

Vaig assentir amb el cap.

—Sí. No queda bé dir-ho així, però m'imagino que és el terme adient.

En Bent va riure entre dents amb incredulitat.

—I es pot saber què et fa pensar que et funcionarà?

—Per una banda, que facis servir l'indicatiu.

—Què?

—Si haguessis descartat la idea, hauries dit «Què et fa pensar que t'hauria funcionat?». En aquest llibre es diu una cosa així com que les paraules que triem revelen què estem pensant, sovint abans que nosaltres mateixos en siguem conscients.

En Bent va esbufegar.

—I per l'altra?

—Què?

—Has dit «Per una banda».

—Ah, sí! —Vaig obrir la guantera, vaig treure el permís de circulació i l'hi vaig ensenyar.— Li vaig donar una ullada quan vaig reparar el cotxe. Aquí diu que no ets el propietari del vehicle. Entenc que l'empresa el té en lísing. El lísing és una bes-tiesa, econòmicament parlant, ho sabies?

—I què?

—Aquí a la guantera també hi havia tres multes impagades, fora de termini. Això només m'indica una cosa. Que tu i la teva empresa teniu un problema de flux de caixa, Bent.

—I per això et penses que em pots subornar? Escolta'm, Roy. M'estimo més declarar l'empresa en fallida que no fer res delictiu.

Havia alçat la veu, però dubtava que estigués tan moral-

ment indignat com feia veure. Vaig balancejar el cap com si estigués sospesant l'assumpte.

—Bé, fins a quin punt és delictiu de debò, això? Ningú sap exactament què hi ha dins d'aquesta muntanya. Podria ser aigua. Podria ser roca solta. Un vuit sobre deu significa que hi ha una probabilitat del vint per cent que l'informe provisional estigui equivocat. És força, no trobes? Tan sols és qüestió de mirar-s'ho des d'un punt de vista una mica diferent, de veure si potser no hi ha altres interpretacions de les dades. No és així?

En Bent no em va contestar.

—Sí, l'empresa la pots declarar en fallida, però la família que tens allà dalt, no. —Vaig assenyalar el xalet amb el cap. I per la sotragada que li va fer un dels globus oculars, em vaig adonar que l'havia trobat. El seu punt feble. La família. Que també era el meu. Però vaig apartar la compassió que maldava per aflorar, vaig mantenir el cor fred.— He consultat el registre de la propietat —vaig continuar—. Aquest casalot està hipotecat fins a la xemeneia. La casa del teu soci Jon també. Potser vau haver d'invertir una mica més del compte en fundar l'empresa.

En Bent no va bellugar el cap, però diria que va assentir amb la mirada.

—I després va i arriba la pandèmia. —Vaig sospirar.— Bé, l'avantatge és que no et resultarà gaire complicat convèncer en Jon perquè s'hi apunti.

A en Bent se li van esbatanar els ulls.

—Estàs boig. A en Jon...

—Ja l'han condemnat per desfalc —el vaig interrompre—. I per violència.

A en Bent se li va quedar la boca oberta.

—Les sentències també són públiques —vaig aclarir—. Que no t'ho ha explicat? És cert que van ser pocs diners quan era estudiant i treballava en un bar, però li van caure sis mesos de llibertat condicional. Per tant, n'és capaç. Per això he acudit

a tu, Bent. Perquè ho parlis tu amb ell. No t'hauria de ser gaire complicat.

En Bent es va empassar la saliva. Va acotar el cap i es va quedar mirant el terra del vehicle. Diria que, en general, semblava resignat. Però vaig recordar el que el pare acostumava a dir quan ens explicava a en Carl i a mi com es domaven els cavalls salvatges als Estats Units. Que el moment més traïdor enc era quan semblava que el cavall s'havia donat per vençut i es quedava immòbil. Llavors havies de vigilar, perquè ja podies estar ben segur que tiraria una altra guitza.

—Puc declarar l'empresa en fallida i aconseguir feina de geòleg en qualsevol lloc l'endemà mateix —va dir en Bent de cop i volta, amb to estrident—. Amb un sou més bo que el que tinc ara.

Tenia raó, ho sabia. També sabia, però, que no era el sou el que l'esperonava. Era crear alguna cosa pel seu compte, ser el seu amo i senyor. Quan em va dir que jo era l'encarregat del taller mecànic, amb prou feines m'havia estat de corregir-lo i dir-li que n'era l'amo. Fins i tot li havia dit que portava la gasolinera, no que era propietat meva. Perquè sembla pompós i ufanós. Recordo que la Mari, la nòvia de joventut d'en Carl, em va preguntar per què érem tan diferents, per què jo no faronejava com ell. Li vaig contestar que devia ser perquè em feia l'efecte que em bastava tot sol. Per descomptat, era mentida. Perquè no em bastava tot sol, no m'he bastat mai. Tot sol, al meu cap, soc un coi d'inquilí que només mano a casa meva. Un dislèxic excèntric, maldestre en contextos socials, sense cap altra formació ni cultura que les que m'he escarrassat a assolir pel meu compte en un poblet de muntanya. Amb un germà que tenia tot el que a mi em mancava. Facilitat per a l'escola, facilitat per a les noies, facilitat per a la gent en general. A en Carl no li va caldre mai aquest llibre de tècniques comercials per saber quines tecles has de tocar; ell era el llibre.

—La confiança està bé —vaig dir, mentre tornava a empè-

nyer el panell sota el volant per ficar-lo a lloc—. És el millor que tenim a Noruega, val més que el petroli. Sí, les autoritats es refiaran del teu informe. Igual que van confiar en l'informe meteorològic que deia que hi havia no sé quants dies de boira a Hurum i van decidir ubicar l'aeroport principal del país a Gardermoen. Te'n recordes? Va ser el 1994. A bona part del món empresarial li interessava que fos Gardermoen. Llavors, un enginyer, Wiborg es deia, va començar a fer enrenou, opinava que allò s'havia mesurat malament. Però dos dies abans de presentar els seus càlculs al Parlament, la va dinyar, és clar. Suïcidi, van dir. Tot i que ningú va poder explicar com, sol i despullat com anava, havia sigut capaç d'estimbar-se des de la tercera planta de l'hotel travessant el vidre doble amb aïllament tèrmic de la finestra de l'habitació.

En Bent pestanyejava i pestanyejava. Em sabia greu per aquest paio, per descomptat que sí. Igual que, en certa manera, m'havia sabut greu pels que buscaven brega quan hi havia ball al centre social Årtun perquè en Carl havia flirtejat amb les seves noies. I és que estaven gelosos, i no era d'estranyar. Per regla general, eren forasters i no podien saber que en Carl tenia un germà gran —més baixet que ell, és cert— que de seguida els clavaria un gec d'hòsties. Que els faria una cara nova. No em resultava grat en aquella època i tampoc em resultava grat ara. Era una d'aquelles coses que calia fer i prou. Per la família.

En Bent va deixar anar l'aire dels pulmons i es va quedar mirant la porta del garatge pel parabrisa. Sí, estava entre l'espasa i la paret, se'n devia adonar. Allò de la mort i la mutilació era impensable, per descomptat, era només per donar-li un argument més en el debat que mantindria amb ell mateix aquell vespre. Perquè pogués dir que no era qüestió de cobdícia, ni parlar-ne, sinó de tenir cura de la salut. El tenia a punt? Ja havia enllestit la feina? Esperava que sí, de debò. El cas és que no em veia amb cor de jugar l'última carta que em quedava. Es-

mentar com qui no vol la cosa el nom de la dona i de les dues criatures, i a quina guarderia i a quina escola anaven.

A més, si hi fiques la família, no se sap mai què pot passar.

Vaig aixecar aquell dallonses de metall.

—Ui —vaig fer—. Sembla que aquest cop també m'he oblidat de ficar-la a lloc.